

 Rødt lys giver en hel særlig stemning. Og et helt andet indtryk af deltagerne.

 Trækfærgen lægger fra land. Turleder Karl Arne Winther gør en undtagelse og tillader hvidt lys, for ellers er det umuligt at få et billede af den lille færge over Ferup Sø.

 Vi hygger omkring bålet efter endt tur. Nu er det skumfiduser, det handler om.

Over sø og land i et eventyrligt mørke

At gå om natten uden måneskin og lommelygte er en særlig oplevelse. Pludselig kan man lugte, fornemme og sanse en helt anden verden.

TEKST & FOTO: Birthe Juul Mathiasen

Kan man nyde en udsigt, man ikke kan se? De fleste vil svare nej, og det var da også, hvad jeg tænkte, da jeg meldte mig til en tur med overnatning, som DVL Sønderjylland arrangerede den 27. august.

Vi skulle mødes kl. 17 ved den nedlagte station Dybvadbro vest for Kolding.

Det, der tiltrak mig, var at vi skulle sove i shelter. Det havde jeg længe haft lyst til, men ikke alene: Jeg ville have nogen at snakke

med omkring bålet. Men det, jeg bagefter syntes blev en helt særlig oplevelse, var den tur, vi skulle gå om natten.

Turen begyndte, da vi mættet af grillpølser og snobrød gik mod øst, mens himlen endnu var rød mod vest. Flagermus fulgte os på vej, og snakken gik, lige indtil vi nåede et skovbryn. Her tændte turleder Karl Arne Winther sin røde pandelygte og bad os undgå at bruge mobiltelefoner som lommelygte. Det ville ødelægge oplevelsen, sagde han. For det skarpe hvide lys ville få øjets pupil til at trække sig sammen, og herefter ville der gå mindst 10 minutter, før vi igen ville kunne se alle de detaljer, man kan ane selv en aften uden måneskin.

Nå, men vi fulgte en trang sti ind i skovens mørke. Armene holdt

vi løftet, for vi kunne jo ikke se, hvad der var brændenælder og hvad der ikke var. Efter et stykke tid kunne vi ane, at vi gik langs en stejl skrænt. Det duftede af våd skovbund med strejf af noget, der kunne minde om jordnøddesmør. Var det mon en plante? Og var det kaprifolie, nogen også kunne spore?

Over os hang træernes kroner som sorte silhuetter mod himlen, men bladene så meget anderledes og fremmede ud, nu vi ikke havde en grøn farve at kende dem på. Alt virkede mystisk og eksotisk. En grålig farve forude viste sig at være en hest, sørme også med fæl, der stod og sov langs et hegn.

Paralyseret af lyskegle

Vi var nu nået til en smal asfaltvej og længe før, vi kunne se lyset, hørte vi en bil nærme sig bagfra. Man siger jo, at lyset fra lygterne kan paralisere dyr, men det skete også for os. Vi blev totalt blændet af det lange lys.

Bilen kørte forbi, stoppede op og bakkede. Føreren rullede vinduet ned: Hvad laver I, spurgte han forundret. Vi går en tur, svarede vi. Så sent, I kan jo ikke se noget, sagde kvinden på sædet ved siden af.

Vi forsøgte at forklare, at det faktisk var meningen. Det forstod de ikke.

Længere fremme afslørede en sødlig lugt af kvæg, at her måtte gå køer, og alligevel så jeg blot en stor sten. Først på få meters afstand kunne jeg kende omridset af en ko. Det var her, vi standsede op og nød udsigten. Den var sort, ikke overraskende, men med tre lyskilder i det fjerne, dels fra et hus, dels to lejrpladser på noget, man kunne regne ud var en bakkeskråning på den anden side af en dal.

Vi stod altså og kiggede ud over en sø med skrænter, men i mørket virkede det, som om vi så over på et højt bjerg. Og her kommer så svaret: Ja, man kan sagtens nyde en udsigt, man ikke kan se. For jeg kunne mærke den, indånde den fugtige lugt fra søen og fornemme, at vi stod over for noget meget, meget smuk natur. I alle nuancer fra mørkegrå til sort.

Andre sanser tog føringen

- Hvor er det dejligt at gå her i buldermørke og være fuldstændig tryk, bemærkede en af de andre, og hvor havde hun ret. Vores turleder havde fuldstændig styr på ruten ad småveje, skovstier, ned ad skrænter og langs Troldbaneanstien tilbage. Vi fandt således også ned til den lille trækfærge over Ferup Sø, som lå gemt i sivene langs søbredden, hvorefter vi trak os selv over det sorte vand og tilbage til bålet ved shelterne.

I dagene efter var jeg stadig forundret over, hvor meget anderledes jeg oplevede naturen, da de andre sanser tog føringen. Jeg kunne ikke bedømme afstande og højder, og det, jeg troede var en stejl bakke længere væk, viste sig at være taget på en lade blot få meter til venstre. Mens fødderne registrerede den mindste hældning og alle bump på vejen. Og næsen kunne "se" kvæg, øjnene ikke kunne skimte.

Jeg har overvejet at gå turen i fuldt dagslys, men nej. Jeg vil ikke ødelægge den magiske oplevelse af, at jeg har været på opdagelsesrejse ind i et ukendt, mystisk og fjernt land.

Hvis du også kunne tænke dig en oplevelse ud over det sædvanlige, så hold øje med, hvornår DVL Sønderjylland arrangerer den næste nattetur. Opfordringen til at lave noget tilsvarende er hermed givet videre til andre afdelinger. ♡

 Shelterpladsen ved Dybvadbro har det hele, bortset fra snobrødspinde. Dem har turlederen medbragt.

